

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lutego 2019 r.,
sprawy **P. N. P.**
skazanego z art. 258 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 21 marca 2018 r., Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu sprawy P. N. P., skazanego wyrokami:

- I. nakazem karnym Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 marca 1998 r. w sprawie o sygn. akt V K 278/98 za przestępstwo popełnione w okresie od 27 października 1997 r. do 10 grudnia 1997 r. z art. 166 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. na karę grzywny w kwocie 1.000 zł z zamianą na wypadek nieuiszczenia w terminie na 20 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień tej kary za równoważny grzywnie w kwocie 50 zł. Postanowieniem z dnia 07 marca 2000 r. w sprawie o sygn. akt V K 278/98

zarządzono wobec skazanego wykonanie 20 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną grzywnę w kwocie 1000 zł orzeczoną przez Sąd Rejonowy w W. nakazem karnym z dnia 31 marca 1998 r. w sprawie o sygn. akt V K 278/98. Skazany odbył zastępczą karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 04 stycznia 2001 r. do dnia 24 stycznia 2001 r.;

II. nakazem karnym Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 kwietnia 1998 r. w sprawie o sygn. VII K 300/98 za przestępstwo popełnione w okresie od 17 października 1997 r. do 24 listopada 1997 r. z art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. na karę 600 zł grzywny z zamianą na podstawie art. 37 § 1 d.k.k. w razie nieuiszczenia jej w terminie na zastępczą karę 60 dni pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia kary za równoważny grzywnie w kwocie 10 zł. Postanowieniem z dnia 16 lutego 2000r. w sprawie o sygn. akt VII K 300/98 zarządzono wobec skazanego wykonanie 60 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną grzywnę w kwocie 600 zł orzeczoną przez Sąd Rejonowy w W. nakazem karnym z dnia 31 marca 1998 r. w sprawie o sygn. akt V K 278/98. W dniu 08 grudnia 2000 r. grzywna została uiszczona w całości. Skazany odbył zastępczą karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 07 grudnia 2000 r. do dnia 04 stycznia 2001 r. (łącznie 29 dni). Postanowieniem z dnia 12 lutego 2001 r. (VII Ko 343/01) z uwagi na uiszczenie grzywny w wysokości 600 zł, przy czym po odbyciu przez skazanego łącznie 29 dni zastępczej kary pozbawienia wolności (stanowiących równowartość 290 zł), 29 dni pozbawienia wolności zaliczono skazanemu na poczet 60 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w sprawie, jednocześnie zwracając kwotę 290 zł (wobec odbycia tej części kary grzywny w formie zastępczej) na rzecz skazanego;

III. Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 kwietnia 2001r. w sprawie o sygn. akt VII K 188/01, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 09 listopada 2001 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 987/01, za przestępstwo popełnione w dniu 07 grudnia 2000 r. z art. 229 § 3 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 stycznia 2001 r. do dnia 24 lipca

2002 r. Skazany wykonał karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 24 stycznia 2001 r. do 24 lipca 2002 r.;

- IV. Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 268/08, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 32/11, za przestępstwa:
- z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 04.93.889) popełnione w okresie od bliżej nieustalonego czasu na początku 1998 r. do dnia 07 grudnia 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
 - z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w bliżej nieustalonym czasie w 1999 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda,
 - z art. 189 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. 10.7.46) w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w dniu 10 sierpnia 1998 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone powyżej kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 kwietnia 2007 r. do dnia 17 maja 2010 r. Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygn. akt VIII K 268/08 zaliczył na poczet kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 268/08 – okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 kwietnia 2007 r. do dnia 22 grudnia 2010 r. Skazany wykonał karę 5 lat pozbawienia wolności w okresie od dnia 02 kwietnia 2007 r. do dnia 22 grudnia 2010 r. oraz od dnia 04 marca 2014 r. do dnia 13 czerwca 2015 r. Dnia 26 lipca 2011 r. skazany wykonał orzeczoną wobec niego karę grzywny;

V. Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 1056/07 za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. włącznie, tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2004.93.889) popełnione w okresie od października 2002 r. do maja 2003 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 22 czerwca 2004 r. do dnia 07 września 2005 r. oraz od dnia 04 sierpnia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2007 r.

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 r. w miejsce orzeczonych zbiegającymi się wyrokami wymienionymi w punktach III i IV kar pozbawienia wolności wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I);
- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 86 § 2a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 r. w miejsce orzeczonych zbiegającymi się nakazami karnymi wymienionymi w punktach I i II kar grzywny wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w kwocie 1.600 zł (pkt II).

Na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczono skazanemu P. N. P. okres odbytej kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie VII K 188/01 i w sprawie VIII K 268/08, tym samym uznając orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności za wykonaną w całości (**pkt III**). Podobnie, na poczet kary łącznej grzywny w kwocie 1.600 zł zaliczono skazanemu okres odbytej zastępczej kary pozbawienia wolności wobec jej zarządzenia w sprawie V K 278/98 i w sprawie VII K 300/98 oraz uiszczoną w sprawie VII K 300/98 grzywnę w kwocie 310 zł, uznając tym samym orzeczoną karę łączną grzywny za wykonaną w całości (**pkt IV**).

Wyroki wymienione w punktach III i IV odnoszące się do kar pozbawienia wolności i wyroki wymienione w punktach I i II odnoszące się do kar grzywny uznano za pochłonięte wyrokiem łącznym, natomiast na podstawie

art. 576 § 1 k.p.k. stwierdzono, że wyroki wymienione w punkcie I i II sentencji wyroku podlegają odrębnemu wykonaniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym (**pkt V i VI**). W pozostałym zakresie – w oparciu o przepis art. 572 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. – postępowanie umorzono (**pkt VII**), a także rozstrzygnięto o kosztach (**pkt VIII**).

Od powyższego wyroku łącznego apelację złożył obrońca P. N. P. zaskarżając go w pkt I, III, V i VII na korzyść skazanego i zarzucając:

1. „obrazę prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., poprzez ich błędne zastosowanie i wymierzenie w stosunku do skazanego P. P. (pkt I wyroku) kary łącznej w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w zakresie obejmującym skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w W., VII Wydział Karny z dnia 11 kwietnia 2001 r. w sprawie sygn. akt VII K 188/01 i wyrokiem Sądu Okręgowego w W., VIII Wydział Karny z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie sygn. akt VIII K 268/08, oraz umorzenie postępowania w pozostałym zakresie, w sytuacji, gdy niewątpliwie względniejsze dla skazanego było wymierzenie kary łącznej w oparciu o grupę kar orzeczonych wyrokami oznaczonymi w pkt IV i V zaskarżonego wyroku, ewentualnie
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na błędnej ocenie okoliczności, od których zależy wymiar kary łącznej w stosunku do P. P., w tym poprzez zmarginalizowanie i zaniechanie nadania właściwego znaczenia syntetycznej, całościowej ocenie zachowania skazanego, i w efekcie błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na niewłaściwym przyjęciu, iż karą sprawiedliwą wobec skazanego P. P., w zakresie objętym wyrokiem łącznym z dnia 21 marca 2018 r., jest kara 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowe ustalenia faktyczne oraz prawidłowa ocena prawna okoliczności, od których zależy wymiar kary łącznej, w realiach niniejszej sprawy, nie pozwalają na wyprowadzenie takiego wniosku;

3. rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej P. P., polegającą na wymierzeniu skazanemu, w pkt I zaskarżonego wyroku, kary rażąco niewspółmiernie wysokiej w odniesieniu do kary sprawiedliwej”.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego P. N. P. kary łącznej poprzez połączenie skazania objętego wyrokiem Sądu Okręgowego w W., VIII Wydział Karny z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie sygn. akt VIII K 268/08 i wyrokiem Sądu Rejonowego w W., III Wydział Karny z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt III K 1056/07, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 13 września 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego P. N. P. zarzucając „rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie rażące naruszenie przepisu art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., przez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej oraz pozbawione wnikliwej analizy każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego P. P. i nieustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu, co skutkowało niezasadną aprobatą ustaleń faktycznych Sądu I instancji, przyjęciem za własną oceny prawnej okoliczności, od których zależy wydanie wyroku łącznego, a także zaakceptowaniu naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, dokonanego przez Sąd Okręgowy oraz poprzez wadliwe uzasadnienie orzeczenia Sądu Odwoławczego, polegające na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji, niepozwalających na dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, a także braku odpowiedniej (własnej) argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione w apelacji zarzuty oraz argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie, a w szczególności:

1. przepisu art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 572 k.p.k. i art. 85 k.k., poprzez zaakceptowanie i przyjęcie za własne naruszenia prawa przez Sąd I instancji, a wyrażające się w zaakceptowaniu kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy orzeczonej w stosunku do skazanego P. P. wyrokiem Sądu Okręgowego w W.,

XVIII Wydział Karny z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt XVIII K [...], w zakresie obejmującym skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w W. VII Wydział Karny z dnia 11 kwietnia 2001 r. (sygn. akt VII K 188/01) i wyrokiem Sądu Okręgowego w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 maja 2010 r. (sygn. akt VIII K 268/08) oraz umorzeniu postępowania w pozostałym zakresie, przy czym Sąd *meriti* wskazał, iż rozważał zbiór skazań z pkt III, IV i V, w którym pierwszym wyrokiem skazującym był wyrok z dnia 11 kwietnia 2001 r. (sygn. akt VII K 188/01) i jednocześnie zaniechał rozważenia, w jaki sposób (inny) można ukształtować zbiory skazań - w tym w sposób obejmujący skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt III K 1056/07, podczas gdy możliwe było objęcie tego skazania karą łączną poprzez utworzenie innego, realnego zbiegu przestępstw, i w konsekwencji poprzez nieprawidłowe uznanie przez Sąd niedopuszczalności orzeczenia wyrokiem łącznym kary łącznej w zakresie obejmującym skazania wyrokiem Sądu Okręgowego w W., VIII Wydział Karny z dnia 17 maja 2010 r., sygn. akt VIII K 268/08 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w W. III Wydział Karny z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt III K 1056/07;

2. przepisu art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 53 k.k. i art. 7 k.p.k., poprzez zaakceptowanie i przyjęcie za własne naruszenia prawa przez Sąd I instancji, polegającego na zmarginalizowaniu przy wymiarze kary łącznej wobec skazanego P. P. okoliczności dotyczących warunków osobistych, sytuacji życiowej i rodzinnej skazanego przy jednoczesnym przypisaniu nadmiernego znaczenia okolicznościom popełnienia przestępstw i niezasadnym uznaniu, że względy prewencji ogólnej przemawiają za odstępniem od zasady absorpcji, i w efekcie rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzonej P. P., polegającą na wymierzeniu skazanemu kary rażąco niewspółmiernie wysokiej w odniesieniu do kary sprawiedliwej”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego w nim w mocy w zakresie pkt I, III, V i VII wyroku łącznego Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt XVIII K [...] oraz o przekazanie sprawy Sądowi I instancji w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P. N. P. była bezzasadna w stopniu oczywistym, stąd jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa.

Treść zarzutów kasacji i ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że skarżący pod pozorem naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w istocie zmierza do zanegowania ustaleń Sądu pierwszej instancji, zaaprobowanych następnie przez Sąd odwoławczy, co do połączenia węzłem kary łącznej pozbawienia wolności skazań objętych wyrokami w sprawach: VII K 188/01 i VIII K 268/08, podczas gdy – jego zdaniem – korzystniejsze dla skazanego było połączenie skazań objętych wyrokami w sprawach: VIII K 268/08 i III K 1056/07, a także wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, jako rażąco niewspółmiernie surowej. Taką zaś praktykę, jako w rzeczywistości stanowiącą obejście ustawowych ograniczeń podstaw kasacji określonych w art. 523 k.p.k., należy ocenić jako niedopuszczalną.

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów kasacyjnych, wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy, podobnie jak wcześniej Sąd I instancji, rozważył „w jaki sposób (inny) można ukształtować zbiory skazań - w tym w sposób obejmujący skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt III K 1056/07”. Rozważając zarzuty apelacji odniósł się bowiem do zbioru skazań z pkt III, IV i V, trafnie wskazując, że chronologicznie pierwszym wyrokiem był tu wyrok z dnia 11 kwietnia 2001 r., sygn. akt VII K 188/01 (pkt III), mogący objąć tylko wcześniejsze czyny, tj. przestępstwa z lat 1998 - 2000, za które skazano P. N. P. w sprawie o sygn. akt

VIII K 268/08 (pkt IV). Przestępstwa, za które skazano go w sprawie o sygn. akt III K 1056/07 (pkt V), zostały dokonane w latach 2002 - 2003, a więc po dacie wydania pierwszego wyroku (s. 11 uzasadnienia). W tej sytuacji Sąd ten prawidłowo przyjął, że żądanie pominięcia pierwszego wyroku i utworzenie innego, realnego zbiegu przestępstw, po to by skonfigurować karę łączną według bieżących oczekiwań skazanego w zakresie pozostałej do odbycia reszty kary z ostatniego skazania pozbawione było tak podstaw faktycznych, jak i prawnych. Zaakceptowanie kary łącznej orzeczonej w stosunku do skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt XVIII K [...], w zakresie obejmującym skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w W. VII Wydział Karny z dnia 11 kwietnia 2001 r. (sygn. akt VII K 188/01) i wyrokiem Sądu Okręgowego w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 maja 2010 r. (sygn. akt VIII K 268/08) oraz częściowe umorzenie postępowania, co do skazania w sprawie o sygn. akt III K 1056/07 (pkt V), było jedynym dopuszczalnym postąpieniem, co czyni zarzut w pkt 1 kasacji chybionym.

Niezależnie od powyższego, nie można również zgodzić się ze skarżącym, że Sąd odwoławczy w tym zakresie nie wywiązał się ze swoich obowiązków kontrolnych określonych w art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Przeczy temu argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z której wynika, że Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu obrazy prawa materialnego art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w tym kwestii zastosowania przepisów o karze łącznej obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r., jako korzystniejszych i jedynych możliwych do zastosowania, wobec niepodważalnego faktu wykonania czterech z pięciu wydanych w stosunku do skazanego wyroków. Ustosunkował się także do zasad łączenia kar i granic kary łącznej w kontekście żądania obrońcy „korzystniejszego doboru”, czy „sposobu” łączenia kar w wyroku łącznym oraz częściowego umorzenia postępowania będącego konsekwencją sposobu łączenia kar. Sąd ten rozważył również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (s. 12-14 uzasadnienia) oraz rażącej niewspółmierności kary łącznej (s. 14-15 uzasadnienia). Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację

(własną) wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy P. N. P., nie uchybiając przy tym wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k.

Bezzasadny okazał się także zarzut z pkt 2 kasacji. Należy zauważyć, że skarżący powiązał zarzut „rażącej niewspółmierności kary łącznej” z zarzutami naruszenia art. 53 k.k. i art. 7 k.p.k. Wprawdzie z treści art. 523 § 1 in fine k.p.k. wynika, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Jednak jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie V KK 206/09, „owej "wyłącznieści" nie można rozumieć w ten sposób, że wystarczy powołać się chociażby bezzasadnie na jakiekolwiek inne naruszenie, aby dopuszczalne było skuteczne skarżenie niewspółmierności kary. Trzeba bowiem wykazać rzeczywiste zaistnienie podnoszonej obrazy prawa materialnego, a więc uchybienie przepisowi, który sąd miał obowiązek zastosować, a mimo to go nie zastosował, a przy tym ma to być uchybienie przypisywane sądowi odwoławczemu, jako że to wyrok tego sądu objęty jest kasacją” (Lex nr 553895). Wymagań tych skarżący nie dopełnił. Przywołany przez niego przepis art. 53 k.k. określa jedynie ogólne dyrektywy sądowego wymiaru kary i nie ma - w związku z tym - charakteru normy stanowczej. Dyrektywy w nim wyszczególnione objęte są swobodną sferą sędziowskiego uznania. Stąd też podważenie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest wprawdzie możliwe ale tylko w ramach (niedopuszczalnego jednak w kasacji) zarzutu rażącej niewspółmierności kary, nie zaś poprzez stawianie zarzutu obrazy prawa materialnego, bowiem - w takiej sytuacji - żadna obraza prawa materialnego nie zaistniała. Podobnie nietrafne jest stawianie zarzutu obrazy przepisu postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. Zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie przystaje - jak słusznie wskazał Sąd odwoławczy - do sytuacji procesowej w sprawie o wyrok łączny, przynajmniej nie takiego jej zakresu rozpoznania i dowodzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.